Ч. 237 Неділя 19 (31) жовтня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплат и почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Двайцять і сім годин засїданя і дванайцять годин бесїди.

Послїдне засїданє палати послів стало ся памятним на всї часи, бо такого засїданя не то наш парлямент, але о скілько знаємо і собі пригадуємо віякий парлямент в цїлій Европі ще не бачив. Засїданє се розпочало ся о 7 год. вечером в четвер дня 28 с. м. а скінчило ся о 8 год. вечером в пятницю дня 29 с. м. Не хочемо тут запускати ся в ніякі дальші рефлексиї, а подаємо просто лиш справозданє із сего засїданя о скілько можна вірно після справоздань других часописий.

Вже на равїшнім засїданю, котре скінчило ся о 2 год. 25 мін., коли віцепрезидент, закриваючи засїданє сказав, що на вечірнім засїданю стане на порядку дневнім провізория угодова, настав на лавах опозициї страшенний крик, піднялись протести і не притихли, хоч засїданє закрито, та перенеслись до кульоарів. Посли Пферше і Вольф відгрожували ся, що приступом нападуть на президию а Вольф додав, що принесе з собою шпіцруту. Віцепрезидент Крамарж, котрий то чув, сказав: Я готов на все. Мабуть постараєте ся о забезпеченє моєї родини. Пішли відтак всїлякі чутки о намірах обструкциї. Одні говорили, що обструкционісти прийдуть на засїданє з трубами і бубнами, другі казали, що будуть на президию кидати стухлими яйцями і т. д. В наслідок того зібрало ся на ґалеряях множество цїкавих, а й посли явили ся о 7 год. в комплетї, який рідко буває в палатї.

На загальне диво з'явив ся в палатї президент міністрів ґр. Баденї, мимо того, що у него дома відбувала ся весїльна гостина. Многі посли приступили до него з ґратуляциями, а тимчасом обструкция розпочала свою роботу.

Після ухвали в дусї внесеня пос. Яворского повинна була палата приступити зараз до дискусиї над провізориєю угодовою, але пос. Гоффман-Велленгоф (з нїмецкої партиї людової) зажадав голосу в справі формальній і заявив, що ухвала палати в справі внесеня пос. Яворского показала, що було причиною уступленя президента. Катрайн хотів бути безсторонним і не хотів приложити руки до якихсь позакулїсових заходів; він став ся жертвою умови, яка по довгих переговорах пастала межи правительством а більшостию парляментарною. Ті переговори довели до замаху на парлямент. (Віцепрез. Абрагамович взиває бесїдника, щоби говорив до річи. Лївиця підносить страшенний крик. Посли кричать: Позволити говорити! Не провокуйте. Ви президент від скандалів!) — Гофман говорить дальше, що буде уважати за неважне і суперечне з конституциєю все, що на тім засїданю визначенім проти реґуляміну буде ухвалене. (Грімкі оплески на лївици). Ми не відступимо скорше від борби, доки аж то нещасне розпорядженє язикове не щезне зовсїм з полїтичного поля. (Віцепрез. Абрагомич застерігає собі відповідь іменем президиї при кінци засїданя. На то робить ся на лївици страшенний крик і сьміх; посли кричать: Чому не тепер? Чи концепт ще не готов?)

По сїм промовив другий посол з обструкциї Функе і запротестував так само проти нарушеня реґуляміну. Внесенє о поставленє міністрів в стан обжалованя мусить бути до 8 днів поставлене на порядок дневний, а тимчасом віцепрезес Крамарж запитував палату, чи має то внесенє поставити на порядку дневнім. То противить ся не лиш реґуляміновн, але єсть разячим нарушенем конституцийної постанови о одвічальности міністрів. Функе скінчив свою бесїду тим, що сказав, що доси не було анї одного прецеденсу такої самоволї. Теперішна більшість, котра через то хоче прислужити ся правительству, опирає ся на засадї, що сила іде перед правом. Меншість буде бороти ся против того до крайности, бо тут розходить ся о борбу за право і свободу всїх народів в Австриї. *(Грімки і довготревалі оплески на лївици.)*

Пос. Дашиньский докоряв насамперед Нїмцям, що то они дали злий примір, бо давнїйше так само робили. Але теперішна більшість робить ще гірше як свого часу коалїция. Ґр. Баденї при помочи більшости старає ся проложити дорогу абсолютизмови. Поступованє непевної президиї, длятого, щоби приподобати ся правительству, обиджає всї чувства приличности. Мусимо протестувати і уживати всїх способів реґуляміновиx, бо нам не ходить лиш о реґулямін, але о дуже поважну полїтичну борбу, щоби сему мінїстерству не призволити на угоду з Угорщиною. *(Грімкі оплески зі сторони лївиці.)*

Пос. Штайнвендер запитує президию, чи може дати поясненє, з яких причин пос. Катрайн був змушений зложити президию. — Пос. Рус запитував, чи президия призволить на то, щоби в стенографічнім протоколї були записані слова віцепрез. Катрайна, котрі він сказав до пос. Лехера, що не дозволить, щоби бесїдник говорив тихо. — Пос. Ґрос ставив внесенє, щоби перед провізориєю угодовою залагодити насамперед внесенє в справі обжалованя міністрів. — Пос. Кайзер доказував, що насамперед треба би залагодити біжучі справи (петициї і т. и.) і ставить внесенє на поіменне

---

2)

ЗАЯЦЬ.

(Оповіданє з российского. — Е. П. Гославского).

(Дальше).

Десницин видимо розохотив ся і вже готовий був знов засьпівати, але нараз отворили ся двері.

— Батюшка! — скрикнув Терентий Захарович, трохи збентежений. — Прошу, прошу — продовжав він, кидаючись на стрічу входячому сьвящеников. — Просимо.

Сьвященик мовчки потряс руки присутним, оглянув зорко з під сїдих бров комнату і промовив не голосно: — Угощаєте ся?

— Так, панотче, трохи, при сьвятї — засуєтив ся Терентий Захарович — не позволите чарку? — Та сядьте, будьте ласкаві.

Сьвященик махнув заперечуючо рукою і не сїдаючи, продовжав: — А я був у панї. І ось зайшов сказати вам, що довідав ся від неї. Вас обох дотикає.

— Щож то такого? — спитав Терентий Захарович зі страхом.

— А ось що: інспектор візитує школи і завтра, як каже Мария Степанівна, явить ся і у вашій школї. Ось як, а ви тут при чарцї.

— То новий, чи що? — спитала Степанида Єґорівна.

— В тім то й вся штука, що новий — бідкав Терентий Захарович. — І сердитий, кажуть, такий, що просто біда.

— Порядок любить — потвердив сьвященик.

— Він тїтчиний брат Мариї Степанівної, то она й розповіла менї о нїм. Найлїпший, каже, чоловік, але строгий — всьо у него має бути немов у войску. І впливовий дуже, навіть в ґубернїї. Так то. А ви, Терентий Захарович не стратьте голови....

Сьвященик взяв за шапку.

— Вже ви самі, батюшко... Вся надія на вас — пролепетав Терентий Захарович.

— На мене? — спитав сьвященик — Абож ви не знаєте, що я їду до міста?

— Що ви? Колиж?

— Та завтра. Скоро сьвіт.

— А... за чимже?

— Треба. Давно збираю ся. Ну, прощайте. Глядїть же... Головна річ, не тратьте голови... А так по закону Божому, щоби всьо як треба... — І чуючи, що збиває ся з тону, сьвященик поспішив до дверий. Терентий Захарович навіть не проводив его.

— Ого, вже душа в пятах — сказала Степанида Єґорівна глядячи з погордию на згорблену фіґуру мужа. — Які невидальцї! Атже твоя школа перша з найлїпших.

— Щоби всьо було так як у войску! — немов би до себе промовив Терентий Захарович.

Степанида Єґорівна махнула рукою і вийшла.

Притих і Антін Данилович.

— Тобі сьміяти ся, а менї то чистий арешт — сказав він згодом, допиваючи решту горівки. — За тим співом цїлком запустив школу.

— Ох нї, і у мене також не добре — зітхнув Терентий Захарович.

— Знаємо ми вас, як у вас не добре — не без серця сказав Десницин і став прощати ся.

По его відходї Терентий Захарович чим скорше ляг у постїль, але заснув вже глубокою ночию.

На другий день встав Терентий Захарович дуже рано і дожидаючи учеників вимив і вискробав при помочи сторожа Тараса шкільну комнату як на Великдень. Ученики на вість о інспекторі спершу були цїлком рівнодушні, але видячи тревогу свого учителя стали і самі мало-помалу непокоїти ся. Терентий Захарович вибравши собі раз місце коло печи, звідки найлїпше видко було крізь вікно дорогу, не покидав его більше. Навіть зшитки з задачами приносили ему сюди. Ожиданє тягнуло ся довго і мучило всїх, але минув другий, третий предмет, вкінци послїдний, а інспектор все не приїздив.

— Що то такого? — дивував ся Терентий Захарович — таж батюшка виразно сказав, що буде нинї.

В пустім дожиданю минула і перша половина слїдуючого дня.

голосоване в сїй справі. (Грімкі оплески зі сторони лївиці).

На всї ті закиди відповідає віцепрезидент Абрагамович, що бере одвічальність на себе, бо знає добре обовязки президента. — Вольф: Ви президент одної партиї! — Абрагамович: Першим обовязком президента єсть, дїлати в тім напрямі, щоби палата сповняла свій обовязок. (Грімкі оплески зі сторони правиці, крики на лївици). Другим обовязком вробити ухвалам значіне більшости. Не можу анї внесеня пос. Ґроса піддати під голосоване, анї вволити бажаню пос. Кайзера. В виду того приходимо до порядку дневного. (Віцепрезидент відчитує серед криків спис бесїдників, записаних ся до голосу і дає голос першому з них пос. Лєхерови. (Єсть то мужчина сильної будови, 37 лїт, секретар берненьскої палати торговельної, чоловік дуже образований і знаток відносин економічних).

Тогди схопив ся Вольф і крикнув: Прошу о голос до порядку формального внесеня. — Віцепрез.: Даю голос пос. Лєхерови. — Вольф: Ставлю внесенє на замкнене засїданя. — Віцепрез.: Пос. Лєхер має голос. — Вольф: Пане президенте, дасте менї голос чи нї?! (На лївици робить ся страшенний крик). Буду доти просити о голос, доки менї єго не дасте. Пане віцепрезиденте, чи будете держати ся реґуляміну? (Лївиця страшно кричить, а Вольф старає ся перекричати всїх і верещить:) Пане президенте, прошу о голос! Хочу побачити, що твердше, чи нїмецка, чи польска чашка. — Пос. Кронаветер хотів би зробити конець тїй галабурдї і кричить: Ставлю внесенє на закрите засїданя. — Абрагамович: Пос. Лєхер має голос!

(Дальше буде.)

Новинки.

Львів дня 30-го жовтня 1897.

— **Іменованя.** Ц. к. краєва Дирекция скарбу у Львові іменувала провізоричного офіцияла горалень Ант. Дзюржиньского дїйстним офіциялом. — П. Мінїстер просьвіти іменував Леонтия Кузьму учителем при руских паралельках ґімназиї в Коломиї.

— **Конкурс на стипендию для ремісника,** сим разом для стельмаха, оповістив Видїл краєвий з речинцем до 1-го грудня с. р. Стипендия виносить 400 зр., походить з фонду львівскої господарско-промисловоі вистави з 1877 р. і має на цїли дати ремісникови, що єї одержить, можність доповнити фахове образоване за границею. До просьби треба долучити метрику, сьвідоцтво моральности, сьвідоцтво убожества і потверджене набутого в краю фахового образованя.

— **Почетне горожаньство** надала громада міста Лїська старшому інспекторови податковому перенесеному з Лїська до Сянока п. Казим. Кравчиньскому.

— **Вінчанє дочки п. Президента Мінїстрів ґр. Баденїого** з графом і ординатом Адамом Красиньским відбуло ся передвчера о 11-ій годинї рано у Відни в костелї Десяти ангельских хорів „am Hof" у Відни. На вінчаню були представителї найвисших віденьских кругів і богато замісцевих гостий. Молодих звінчав рідняк молодої провінцияп оо. Єзуїтів о. Ян Баденї. П. Президент мінїстрів дістав з нагоди вінчаня дочки ґратуляцийні телєґрами від Їх Вел. Цїсарскої пари, від сьв. Отця папи Льва XIII., від Архикняжни-вдови Стефанії і від членів цїсарскої родини. Крім того звиж тисяч телєґрам з усїх сторін. У Львові відбуло ся передвчера в костелї оо. Бернардинів богослуженє на інтенцию новоженцїв, а різні товариства і кружки урядників деяких урядів та институций повисилали молодій подарунки. Зі Львова були на вінчаню між иншими Є. Е. п. Намістник кн. Санґушко, Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї і депутация урядників Намістництва. Члени Видїлу краєвого переслали до Є. Е. п. Президента Мінїстрів ґратуляцийну телєґраму.

— **Значна крадїж диямантів.** З Антверпії розіслано гончі листи за злодїєм диямантів. Именно у вересни с. р. допустив ся якийсь Франц Шанцер, родом з Кракова, богато крадежий дорогих каменїв на шкоду многих купцїв диямантів в Антверпії. Шкоду обчисляють на 50.000 франків. Злодїй утїк з Антверпії дня 25-го вересня; він 170 центм. високий, має темні очи, бороду і волосе та хоробливий вигляд.

— **Трійка еміґрацийних аґентів** ставала дня 26-го і 27-го с. м. перед тернопільским судом. Складала ся она з Макса і Лайки Блюменфельдів та Францишки Москальової і розсилала між селян листи, в котрих їх впевнювала о безплатній їздї до Америки, де, як писали „корець засїяний дає 100 кірців" і де роздають поля і худоби, кілько хто схоче. По дводневій розправі засудив суд Макса Блюменфельда на пів року, а обі женщини на три місяцї вязницї кожду.

— **„Торговельник" деревом.** В бюрах кра-ківскої дирекциї полїциї відбував ся в послїдних двох днях правдивий з'їзд торговельників дерева та властителїв тартаків з Галичини, Буковини і Угорщини. Приїздили они примушені конечностию, бо стали жертвами спритного обманця, що виставив їх на грубі страти. Якийсь Пінкас Вебер з Кальвариї, чоловік дуже хитрий — і підприемчивий, кинув ся на торговлю деревом. Єго цїлий фонд складав ся з кількох печаток, з шумними написами, котрі доказували, що він мав в кількох місцевостях „центральні маґазини", „головні склади" і т. ин. Вебер розіслав кількох аґентів, котрі на єго рахунок закуповували великі скількости дереза і материялу будівляного. Цїлі транспорти ішли до Кракова, Осьвіцима, Відня і т. д. і там зараз на двірци Вебер то дерево продавав. А що купував на кредит, даючи в найлїпшім случаю малий завдаток, а продавав за готівку, то ясна річ, що робив знамениті інтереси. Продаючи дешево, навіть дешевше як властителї лїсів, мав богато купцїв. Інтерес ішов так добре, що п. Пінкас постановив перенести ся на постійне мешкане до Кракова і тут при улици Божого Тїла заложив „канцелярию". Коли на него напирали, аби платив, давав вірителям перекази на віденьскі фірми і векслї, як опісля показало ся, фальшиві. Остаточно мірка перебрала ся і хитрий п. купець опинив ся в арештї. Увязнено і єго жінку, що сховала „торговельні книги" свого чоловіка. Дотеперішні зізнаня пошкодованих виказують, що Вебер зарвав їх на близько 60 тисячів зр.

— **Портрет пок. епископа Йоана Снїгурского,** хорошу хромолїтографію, викінчену дуже хорошо з захованєм цїлковитої подібности, можна набути в редакциї „Прапора" в Перемишли. Цїна 1 зр.

— А може і цїлком не приїде? — все частїйше і частїйше почав думати Терентий Захарович, хоч мимо того не покидав свого становиша коло печи. В тім, як раз в ту хвилю, коли Терентий Захарович даючи якесь поясненє підійшов до таблиці і начав на нїй рисувати, крикнув один з хлопців: „їде!"

Терентий Захарович одним скоком підбіг до вікна. Мигнув зад саний, в них щось велике, чорне — і всьо щезло. Він затремтїв і впив ся за вікно; відкись з долини по єго ногах, все висше і висше перебіг нагле мороз.

— Таки приїхав.... А що тепер? — мигнуло в єго голові і він не рушав ся.

В сїнях скрипнули двері, роздав ся голосний, удаваний кашель.

— Терентиє Захаровичу виходїть — сказав котрийсь з хлопців.

— Га? — відозвав ся учитель — так, так — і побіг.

Розтворивши двері, він з розмаху трохи не ударив собою в якусь, не знати звідки появившу ся чорну стїну, але вспів відскочити і перепхати ся між нею а клямкою.

— Гей, хто там!... Сторож! — роздав ся громовий голос зверху.

Терентий Захарович підняв голову і увидїв, що на верху стїни з якогось пушистого міха висувають ся немов би два великі шпаковаті вуси, а поверх них щось велике, червоне, товсте з двома отворами в низу.

— Вуси.... вуси і ніс інспектора — мигнуло в голові Терентия Захаровича і він став совати ногами і кланяти ся.

— Та розберіть же мене хто небудь — прозвучало знов зверху і нараз цїла тота купа заворушила ся і з права і з лїва перед лицем учителя заходили якісь чорні, лиш легко згинаючі ся стовпи, котрих кінцї були вправлені в величезні мохнаті рукавиці.

— О чорт, та хоч пояс розвяжіть! — гукнуло ще раз з під вусів і сим разом так грізно, що, як клин вибиває ся клином, так і той страшний окрик вибив з голови учителя затемнюючий єго притомність страх.

— Інспектор не може розодїти ся — цїлком ясно пізнав він! — І де той Тарас пропав?

І ось дрожачими руками він вчіпив ся в червоний шовковий пояс, що оперізував великана.

— З боку, з боку завязано — промовив той.

Терентий Захарович найшов вкінци вузол і притуливши ся до холодного сукна лицем насилу, на силу розвязав єго.

— Уф! — зітхнув великан. — Тепер знимай шубу.... ну!

Терентий Захарович побіг назад, підскочив, вхопив ся руками за тороки кожухового ковнїра, потягнув єго в долину, але переважив ся і з шерстею в пальцях упав на землю.

— Та чи буде вже конець? — закричав великан і нараз — але тут і не заяць наполохав ся би — та чорна мішковато-суконна гора, та маса кинулась на один бік, на другий, заколисала ся, присїла, підняла ся, знов присїла, знов підняла ся і стала усувати ся, спершу поволи, тихо і нагле немов би обірвавшись, полетїла на землю, осїдаючи і розпливаючись.

Велит остав одним кожушку. Він скоро повернув ся і притиснувши учителя до стїни пішов до кляси.

Терентий Захарович кинув ся був спершу піднимати лежачу на земли шубу, але зараз лишив єї і побіг вслїд за начальником.

— А деж ваш учитель? — питав між тим інспектор.

Терентий Захарович, що стояв коло порога, розняв рот.... і тілько всього. Мовчали і дїти.

— Де, дїти, ваш учитель? — повторив інспектор. — Га? Чогож мовчите?

— Та він тут — сказав вкінци один в учеників.

— Де?

— А ось.... при дверех.

Інспектор положив на ніс скла, обернув ся і наконець побачив притулену коло дверий стать учителя.

— Ви учитель? — спитав.

— Я...

— А деж ви перше були?

— Там....

— Де там?

— В передній.

— В передній?

— Так.... Я вас.... роздягав.

— Що?

— Я вас роздягав.

— Роздягали? — Інспектор покрутив головою і опустивши очи, говорив дальше:

— Або то річ учителя? Але коли то ви — представляю ся: Ненарадишев, інспектор.... Я приїхав оглянути вашу школу. Зволїть же питати. — І скінчивши поклоном він пішов по клясї, розгладжуючи свої величезні вуси.

— Значить, треба зачинати — думав Терентий Захарович, — а від чого, як? — І замість того щоби просто спитати о то інспектора, він мовчав і мняв ся.

— Щож ви? — сказав той.

— Я.... властиво.... Від чого именно прикажете? — рішив ся вкінци Терентий Захарович.

— А всьо одно. Лиш скорше.

— Слухаю.... В такім випадку, коли позволите....

— Як ви сказали?

— Я хотів сказати, що....

— Нї, як ви зачали реченє.

— Реченє?

— Так. Ви, здаєть ся, сказали в „випадку"?

— Так, дїйстно.

— Нї, то не дїйстно. „В випадку" говорять хиба перекупки, порядні люди кажуть в „случаю". Ну, зачинайте-ж!

— Простїть, провинив ся....

— Досить. Прошу зачинати. — І сївши за стіл, інспектор ударив по нїм рукою.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Добрі ради.

Старайте ся обезпечити своє господарство від всего лиха, від всякої шкоди.

— Як обезпечувати ся господареви від всякої шкоди? О тім би треба богато говорити, бо суть всїлякі шкоди, а не на кожду шкоду єсть однаковий спосіб обезпеченя. Бувають нераз і незлї господарі, а мимо того тратять богато на своїм господарстві через то, що або не памятають на то, щоби обезпечити ся від шкоди, або просто не уміють, не знають, як то робити. А дїйстно добрий господар повинен уміти не лиш дорабляти ся всїлякого добутку, але й забезпечити его від шкоди, повинен на то придумувати всїлякі способи. Шкоди можуть бути всїлякі та й годі навіть сказати, кілько їх може бути, але головно суть два роди шкід: 1) такі, котрі хтось нам робить, і — 2) такі, котрі самі собі робимо. Шкоди першого рода може нам робити або вже сама природа: огонь, вода, вихор, град, мороз, посуха (шкоди елементарні), або шкідливі зьвірята, як: миши, усїльницї і т. п. шкідники; дикі зьвірята, але й домашна худобина. Шкоду можуть нам робити також злї люди як злодїї, недобрі і мстиві сусїди, недбалі слуги і т. д. Але й самі можемо робити собі шкоду через свою байдужність, недогляд, непорадність і т. д. Добрий господар мусить отже обезпечувати своє господарство від всїх тих шкід. Найлекше хиба постарати ся о то, щоби собі самому не шкодити; найтруднїйше обезпечити ся від шкід елементарних, бо они спадають на господаря дуже часто нагло і несподївано, та бувають відразу дуже великі. Але й ті шкоди, які роблять господареви злі люди, бувають нераз дуже значні; а хоч би були й малі, то коли часто повтаряють ся, доводять господаря майже до розпуки. Таких шкід буває у нас по селах бодай чи не найбільше. Крадежі та ушкодженя чужої власности роблять господарям що року не лиш богато шкоди, але доводять иноді до ще сумнїйших наслїдків, до сварки і лайки а часто й до кровавої бійки, з того настає відтак мстивість, одні другим старають ся лиш ще більшу шкоду робити, тягають ся по судах і одні другим огірчають житє. На шкоди елементарні попридумувано всїлякі способи: асекурациї від огню і граду, відписуванє податків, запомоги, відшкодованя і т. д. На всїлякі шкідники суть також способи, але зі злим чоловіком трудно дати собі раду, бо нераз і суди не поможуть. Отже що в сїм случаю робити? Найважнїйша річ, щоби недавати другим анї нагоди анї причини робити шкоду. То може зробити господар лиш в той спосіб, коли так собі уладить своє господарство, що відмежить ся як найбільше від другого і так собі все на своїм обійстю та в своїх будинках господарских уладить, щоби анї він комусь, анї хтось єму не міг робити шкоди. Кождий господар, котрий хоче о скілько можна без шкоди і без незгоди з своїми сусїдами господарити, повинен длятого передовсїм постарати ся о добру огорожу і добре уладженє своїх будинків господарских. Коли доокола обійстя єсть добра огорожа, а в нїй не лиш проста дїра, нераз навіть і без воріт, котрою можна зайти на обійстє але добра брама, котру можна замкнути (на ніч і на колодку), то з такого обійстя не так легко яка небудь зьвірина домашна вибіжить, анї злодїй не так легко виведе коня. Хто ставить собі який небудь будинок господарский, повинен при тім подумати не лиш о тім, щоби було в нїм де зложити, чи сховати добуток господарский, але й о тім, щоби той добуток був там безпечний від шкоди. Будинки господарскі не повинні длятого стояти порозкидані, але більше при купі і на видку, так, що з вікна чи з дверий від хати можна їх одним поглядом всї відразу оглянути. Кождий рід домашної зьвірини повинен мати своє безпечне місце, котре можна би на ніч на замок замкнути. Замок в дверох робить лїпшу прислугу, як колодка, котру можна легко скрутити або вирвати. Однакож при всїм найважнїйша річ, щоби господар сам стеріг ся — „стереженого Бог стереже“ — умів предвидїти можливу шкоду і вже наперед старав ся обезпечити ся від неї. От н. пр. великих гроший не треба держати дома; лїпше їх віддати до каси ощадности, де ще й дають процент від них; лїпшу і дорожшу одїж треба все держати під ключем і т. д.

— Що то пипоть і що на него робити. Кругом темний чоловік стає ся иноді лютий як зьвір, хоч того сам навіть не знає та гадає, що его лютість то найлїпше дїло. Хибаж не були вже й такі случаї, що слабого чоловіка пхали в розпалену піч, щоби его тим способом вилїчити? А чого не роблять темні люди, коли прийде ся ратувати яку домашну зьвірину в хоробі! Мучать бідну зьвірину нераз так, що аж страшно! Звістно загально, що в деяких хоробах у рогатої худоби здирають худобинї „паскудника“ — виривають худобинї з ока рід плївки. Худобина має н. пр. якусь кишкову хоробу, а їй виривають плївку з ока! Так само неодна господиня гадає, що она Бог вніає яку поміч дає курцї, коли їй здирає „пипоть“ з язика; она й не знає, яка то страшна лютість! А як би так н. пр. тота сама господиня заслабла, а хтось казав, що їй треба здерти шкіру з язика — чи дала би она то собі зробити? Але своїй курцї сама то робить! Нїби то для курки не така сама мука, як була би для чоловіка, коли би єму шкіру з язика здирали? — А що-ж то єсть „пипоть“? Єсть то хороба, в котрій курка „пипотить“, значить ся, затягає голосом, каже нїби „пи-и-ии“. Пипоть єсть то катаральне запаленє блонок слизових в горлї і в носї, котре бере ся з перестуди особливо в слотній порі. Коли то запаленє перейде ще на гортанку і язик, то курка охрипне, майже дихати не може і тодї замість відзивати ся чистим голосом, каже „ци-и-ии“, крутить головою, розтворить дзюб і так ратує ся, щоби єї не задушило. Від горячки і від того, що дзюб має отворений, язик у неї висихає а на кінчику аж твердне і стає як ріг. Ту затвердлу шкіру називають „пиптем“ і єї здирають, замість давати розумну поміч. На пипоть треба лїчити кури так: Не здирати шкірку з язика, але держати кури в теплім, темнім курнику, де не було би проруву, і не давати зерна, але теплу заминку, та потовчи мілко вуголь з дерева змішати з маслом, поробити кульочки і від часу до часу тими кульочками їх напихати. Залїплений ніс треба їм добре обмити теплою водою, а до пития давати сьвіжу воду, до котрої треба додати трохи копервасу. При такім поступованю кури стануть зараз лїпше віддихати і в короткім часї зовсїм подужають.

Терентий Захарович дрогнув.

— Господи, і що я таке сказав, очевидно що в „случаю“. Ну, чиж можна так! А він сердитий, як видко — мигнуло в єго голові і він подумав рівночасно: ох, Господи, зачинає ся!

Так, зачинало ся. Зачинала ся та сама річ, котра переслїдувала і губила єго від самого дитиньства. Дивно виливав на єго голову страх: она починала висилювати ся, працювала скоро, поспішно, але цїлком независимо від єго волї. Так було і тепер. Він чув, що той дикий хаос вже підняв ся в єго голові, чув як єго щось давить в горлї. Губи почали дрожати; руки судорожно стискались і отвирались.

— Та в чім річ? — сердито спитав інспектор. — Чого ви ждете?

— Я зараз.... я ось все.... Від чого бя, т. є...?

— Я-ж вже сказав, від чого хочете. Ну, від рахунків, що?

— Від рахунків?... Дуже добре.... Зараз.... Я так собі сам гадав — залепетав знов Терентий Захарович, між тим як в єго голові крутило ся: — Перстень на пальци, золотий, з каменем.... Камінь знаменитий: Господи, не остав мене! Дїтоньки мої бідні! Книжку, книжку треба взяти.... Покійний тато напоминав: Не застрашуй ся, не застрашуй ся Терешку! І пісня така єсть: „Ну, Іванцю не бій ся....“ А вуси, вусиця.... Нї, нї, не бій ся, не бій ся!

Він підійшов до вікна, взяв лежачу на нїм книжку і нараз цїлий тряс ся та випинаючи грудь, крикнув голосно: — Дїти! Отворити 135-у сторону!

Інспектор поглянув на него з зачудованем і усьміхнувшись нагнув ся над столом.

Раз війшовши в свою роботу учитель оживив ся. Завдавав питаня, вислухував і поправляв відповіди і мимо того, що робив майже несьвідомо, лиш силою привички — переводив лекцию з дїтьми дуже красно.

Знаменито — сказав інспектор. — Бачу, що они рахунки знають. Тепер з росийского. Дайте менї книжку.

— „Скажи, дїдуню....“ став Ненарадишев диктувати. Ученики заскрипїли перами. Терентий Захарович відійшов до печи і заложивши руки на спину, опер ся о неї. Похвала начальника відразу ободрила єго.

Почувши-ж що він диктує, він аж усьміхнув ся до себе: ту задачу дїти дуже добре знали.

І чого я так боял ся — думав він — атже у мене справдї дуже добре іде.

Він чув себе все свобіднїйшим і свобіднїйшим. Нараз цїлком ненадійно для себе він закашляв і якось неудачно, дуже фамілїярно. Ненарадишев скоро поглянув на него. Він вже знов змішав ся, але укриваючи то чувство, якось дивно засьміяв ся і став затирати руки за своїма плечима.

Інспектор поглянув на него пильнїйше і покрутив вусами.

— Ну, чого він страшить! — подумав Терентий Захарович — атже ось як зараз похвалить.

Диктат скінчив ся.

— Оловця — сказав Ненарадишев.

— Єсть в столику — відповів Терентий Захарович, кланяючись легко, але не відступаючи від стїни.

— Оловця — повторив інспектор значно голоснїйше.

— В столику.

— Я вас не питаю, де ви єго ховаєте, але прошу о-лов-ця!

Терентий Захарович затремтїв.

— Господи — подумав він — але якже я доберу ся до стола, коли він сидить при нїм.

— Я вам вже говорив — почав він запинаючись....

— А я вам скажу, що ви дурак — крикнув нагле начальник і вхопивши зі стола перо почав поправляти лежачі перед ним задачі.

(Дальше буде).

Телеграми.

Відень 30 жовтня. Послїдне засїданє палати послів тревало 27 годин. Підчас перерви зімлїв в кульоарах пос. Блажовский. Слїдуюче засїданє назначено на четвер дня 4 падолиста.

Відень 30 жовтня. Віцепрезидент Абрагамович відповідаючи Штайнвендерови сказав, що президент Катрайн ще підчас осїнної сесиї занедужав нагло, а причиною була журя і смуток, що в сїй палатї не може нїчого вдїяти. Гадка, що з сим реґуляміном не можна нїчого в палатї зробити, доводила єго майже до розпуки. О внесеню Яворского Катрайн нїчого не знав, бо коли він подав ся до димісиї, оно ще не було уложене.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

2

На теперішний сезон
знана з дешевости і добірного крою

Віденьска філїя

ТІРІНГ і братя

у Львові, Ягайлоньска 2

поручає

великий вибір готової одежя мужеско ї і для дїтий.

Цїни дуже дешеві.

Конкуренция виключена.

Ґарнїтури маринаркові від 12 злр.

Палета зимові від 13 злр.

(Бюро „Імпреса“). 43

„оповіщеня приватні“), як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазети Львівскої“ принимає лиш „Бюро дневників“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улицї Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

35

Мужчини

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. ґальвано-електричний апарат, для власного ужитку з добрим успіхом. Лїкарскі порученя. Проспект в коперті в марках 20 кр.
І. Авґенфельд,
Віденьк, IX., Türkenstrasse 4.

„КУХАРКА РУСКА“

в мові рускій вийшла в друку і обнимає:

Науку вареня знаменитих правдиво ї руских страв. Найрівнїйші зупи і додатки до зуп.— Всякі печені — зрази, біґоси, ґуляші, флячки, кльоти і т. п. — Науку робленя сосів горячих і студених. — Мариноване шинок і всякої вудженивини. — Знамениті руляди. — Найрівноднїйші мучні леґоміни. — Приладжене знаменитого набілу і т. п.

Цїна 70 кр.

По присланю переказом почтовим 76 кр. доконує посилку franco

Народна Друкарня
Ст. МАНЄЦКОГО
Львів, Готель Жоржа.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і дїл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.